

[Elna Munch.]

tionen. De sidste Opgivelser vedrørende Nævningerne viser, at der er 2 700 Nævninger over hele Landet, hvoraf ca. 300 er Kvinder, Brøken er $\frac{1}{9}$ for hele Landet og $\frac{1}{6}$ for København. Det Femmandsudvalg, som skal udpege Nævningerne af Folketingsvalglisten, bestaar i København for hver Folketingskreds af et Medlem udpeget af Præsidenten for Østre Landsret, et Medlem udpeget af Byretspræsidenten, og de tre resterende Medlemmer vælges af Borgerrepræsentationen ved Forholdstalsvalg. Tilsvarende Regler gælder for det øvrige Land. Man har fra Kvindernes Side været inde paa, at der skulde opstilles en Regel om, at der som Nævninger skulde udpeges lige mange Mænd og Kvinder. Det er naturligvis en ganske urimelig Idé. Jeg er heller ikke blind for, at man med nogen Ret kunde gøre gældende, at Kvinderne kan selv søge at komme ind i Kommunalbestyrelserne for derved at faa mere Indflydelse paa Udvalgets Sammensætning, men uden Hensyn til de faktiske Vanskeligheder, Kvinderne her møder, forekommer det mig, at man paa en nem Madae kunde give dem en noget større Chance, idet man kunde gøre det Udvalg, der skal udpege Nævningerne, større, maaske en hel Del større. Det er slet ikke noget lille Arbejde paa Grundlag af Valglisten at udpege særlig egnede og værdige Personer, som det hedder. Det var ingen Skade til, om Udvalget blev noget større, end det er; saa vilde der nok komme flere Kvinder ind i det, og de vilde sikkert kende egnede Kvinder, som kunde blive udpeget til Nævninger. Det forekommer noget urimeligt, at der f. Eks. ved Nævningesager om Barnemord virkelig findes Nævningeretter, hvori der ikke er en eneste Kvinde. Ved Sager, der vedrører Barnefødsler, er det lidt urimeligt, at der dømmes udelukkende af Mænd, som ikke har det fjerneste Begreb om at føde et Barn.

Arnth Jensen: Under Forhandlingerne om Loven om Skolens Styrelse og Tilsyn udtalte jeg og flere over for Kravet om direkte Valg til Skolekommissionerne Frygt for, at disse Valg vilde blive af partipolitisk Karakter og ikke have blot skolemæssige Forhold som Baggrund. Den højtærede Undervisningsminister bestred dette, og da vi til sidst enedes om Loven og bl. a. vedtog Forældreraad, pointerede Undervisningsministeren meget bestemt, at det var hans Opfattelse og Ønske, at Valgene ikke blev foretaget ud fra partipolitiske Forudsætninger, men helt og fuldt af skolemæssige

Grunde, og han betonede, at Forældreraadene kunde blive en uvurderlig Hjælp for Skolen, idet de vilde fremme Samarbejdet mellem Hjem og Skole. Jeg indrømmede dette, og jeg er stadig af den Opfattelse, at de Forældreraad, der virkelig forstaar deres Opgave, kan blive til Gavn for Skolens Arbejde. Imidlertid har det jo vist sig, at der er Steder i vort Land, hvor man har taget det partipolitiske vel meget i Brug, og der er desværre Tendens til, synes jeg, at denne Opfattelse underbygges og videreføres. Jeg har stadig den Tro til den højtærede Undervisningsminister, at han deler min Opfattelse, som er den, at hvis disse Forsøg paa at bringe Partipolitik ind i Folkeskolens Arbejde fortsættes, vil Forældreraadsinstitutionen, som vi begge ønsker skulde blive til Skolens Opbyggelse og Fremadføring, let blive til det modsatte, nemlig til Folkeskolens Fordærv og Undergravning. Jeg vil derfor gøre Ministeren opmærksom paa, at denne Fare lurur, og hvis der ikke i Tide sættes ind fra Undervisningsministeren, som har Myndighed til det, baade i Kraft af det høje Embede, som Ministeren beklæder, og ogsaa i Kraft af den fremtrædende Stilling, som Ministeren har inden for sit Parti, saa vil der let blive slaaget noget meget værdifuldt i Stykker for den Folkeskole, som vi begge ønsker skal styrkes og udvikles.

Helt uden Skyld er, synes jeg, den højtærede Undervisningsminister ikke i denne Udvikling, idet han, maaske uden at tænke over det og uden dermed at ville anvise Vejen, dog efter min Mening er kommet til at gøre det, i hvert Fald give et Fingerpeg i det Cirkulære, som Undervisningsministeren udsendte den 1. Februar 1934 om Valg til Forældreraad, idet det i dette Cirkulæres § 5 udtrykkelig fastslaas, at saafremt Stillerne for en Liste forlanger det, skal Listen betegnes med samme Bogstav, som vedkommende Stillers politiske Partis Liste har ved Kommunalvalgene. Jeg saa godt i Bladene, at Undervisningsministeren dengang blev angrebet for denne Bestemmelse, men jeg nærrede den bestemte Tro til den højtærede Undervisningsminister, at den Opfattelse, som han under Behandlingen af Lovforslaget havde gjort gældende, ikke var blot Talemaader, og jeg var derfor ogsaa klar over, at selv om Bestemmelsen efter min Mening var uheldig, saa var det gjort for en Nemheds Skyld, maaske særlig for København, og den Opfattelse gjorde den højtærede Undervisningsminister, saa vidt jeg erindrer, ogsaa gældende.